

(31 ทวิ)

สำหรับศาลใช้

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ที่ 3236/2541

ศาลฎีกา

วันที่ 9 เดือน ธันวาคม พุทธศักราช 2541

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการประจำศาลจังหวัดภูเก็ต	โจทก์
		นายสุวิทย์หรือสุวิชัย เทพจันทร์	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ

โจทก์	ฎีกาคัดค้าน	คำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์ภาค 1.	ลงวันที่ 27 เดือน เมษายน	พุทธศักราช 2541
ศาลฎีกา	รับวันที่ 12 เดือน ตุลาคม	พุทธศักราช 2541

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2540 เวลาประมาณ 6 นาฬิกา จำเลยมีกระสุนปืนเล็กกลขนาด .223 (5.56 มม.) จำนวน 1 นัด ซึ่งเป็นเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ไว้ในครอบครอง เหตุเกิดที่ตำบลบ้านเต่า อำเภอบ้านแท่น จังหวัดชัยภูมิ เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมกระสุนปืนดังกล่าวเป็นของกลาง กระสุนปืนของกลางหมดไปในการทดลองยิง ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 4, 6, 55, 78

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสอง ปรับ 600 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 300 บาท ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30

โจทก์อุทธรณ์ขอให้ลงโทษตามฟ้อง

ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ที่โจทก์ฎีกาว่า กระสุนปืนที่จำเลยมีไว้ในครอบครองตามฟ้อง เป็นเครื่องกระสุนปืนที่นายทะเบียนไม่อาจออกใบอนุญาตให้ได้ ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 นั้น พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 72 วรรคสอง และศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จึงเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายกฟ้องโจทก์ในความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 55, 78 ต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในข้อหาความผิดดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 เมื่อไม่ปรากฏว่ามี การอนุญาตหรือรับรองให้ฎีกาได้ แม้ศาลชั้นต้นตั้งรับฎีกาโจทก์ไว้ ศาลฎีกาก็ไม่รับวินิจฉัย

พิพากษายกฎีกาโจทก์

นายกมล เพ็ชรพิทักษ์

นายสกันธ์ กฤติขวรงค์

นายสุพล พันธุมโน

ที่ มท 1203/ว 10

กรมอัยการ

ถนนหน้าหีบเผย กรุงเทพฯ 10200

28 กุมภาพันธ์ 2533

เรียน การฎีกาขอไม่ให้ศาลรอลงโทษ

เรียน รองอธิบดี อัยการพิเศษฝ่าย อัยการพิเศษประจำเขต อัยการฎีกาเขต อัยการอุทธรณ์ อัยการจังหวัด
เลขานุการ ก.อ. และเลขานุการกรม

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3789/2532 จำนวน 1 ฉบับ

ด้วยพนักงานอัยการจังหวัดตราดเป็นโจทก์ฟ้องนางคอกไม้ ยานไกล จำเลย ฐานมีเครื่องดัมกลั่นสุรา ฐานทำสุรากลั่น ฐานทำสุราแช่ ฐานมีสุรากลั่น ฐานมีสุราแช่ ตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 มาตรา 5, 30, 32, 45 พระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2497 มาตรา 4, 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 และขอริบของกลาง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามฟ้อง ลงโทษฐานมีเครื่องดัมกลั่นสุรา จำคุก 2 เดือน ฐานทำสุรากลั่น ปรับ 4,000 บาท ฐานทำสุราแช่ปรับ 200 บาท ฐานมีสุรากลั่นปรับ 1,000 บาท ฐานมีสุราแช่ปรับ 1,000 บาท รวมจำคุก 2 เดือน ปรับ 6,200 บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือนปรับ 3,100 บาท ของกลางริบ จำเลยอุทธรณ์ขอให้รอลงโทษ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่าให้ปรับจำเลยฐานมีเครื่องดัมกลั่นสุรา 1,000 บาท อีกสถานหนึ่งและลงโทษจำเลยฐานทำสุรากลั่น สุราแช่ปรับ 4,000 บาท ฐานมีสุรากลั่น สุราแช่ไว้ในครอบครอง ปรับ 1,000 บาท รวมปรับ 6,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 3,000 บาทโทษจำคุกให้รอลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ยื่นฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ในปัญหาข้อกฎหมายว่าการกระทำผิดของจำเลยเป็นการกระทำผิดต่างกรรมต่างวาระกันแต่ได้บรรยายตอนท้ายฎีกาตั้งกล่าวหาว่า “ขอศาลฎีกาได้โปรดพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้ลงโทษจำเลยตามฟ้องโจทก์โดยไม่รอลงโทษจำเลยด้วย” ซึ่งศาลฎีกาได้มีคำวินิจฉัยเกี่ยวกับฟ้องฎีกาโจทก์เรื่องขอให้ไม่รอลงโทษว่า “สำหรับฎีกาโจทก์ที่ให้ลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รอลงโทษนั้น เห็นว่า ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลย 1 เดือน ปรับ 3,100 บาท และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้จำคุก 1 เดือน ปรับ 3,000 บาท โทษจำคุกให้รอลงโทษไว้ ซึ่งแม้จะเป็นการแก้ไขมาก็ตาม แต่โทษแต่ละกระทงศาลล่างทั้งสองก็จำคุกไม่เกิน 1 ปี และปรับไม่เกิน 10,000 บาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ศาลฎีการับวินิจฉัยให้ไม่ได้พิพากษาขึ้น” รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำพิพากษาศาลฎีกา ที่ 3789/2532 ที่ส่งมาด้วยนี้

ดังนั้น เพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่รูปคดีและแก่ทางราชการ กรมอัยการจึงขอส่งสำเนาคำพิพากษาฎีกา ดังกล่าวมาเพื่อทราบทั่วกัน เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไปว่า หากพนักงานอัยการผู้ใดประสงค์จะฎีกาขอให้ศาล ฎีกาไม่รอกการลงโทษจำเลยในทำนองนี้ ขอให้ปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 221 โดยขอให้อธิบดีกรมอัยการ ลงลายมือชื่อรับรองในฎีกาก่อนยื่นฎีกาคด้วย

ขอแสดงความนับถือ
โกเมน ภัทรภิรมย์
(นายโกเมน ภัทรภิรมย์)
อธิบดีกรมอัยการ

กองวิชาการ (วิเคราะห์และแนะนำ กอง 1)

โทร. 2228121 ต่อ 234, 353

2235824

(สำเนา)

คำพิพากษา
ที่ 3789/2532

ศาลฎีกา

วันที่ 29 เดือน สิงหาคม พุทธศักราช 2532

ความอาญา

ระหว่าง	{	พนักงานอัยการจังหวัดตราด	โจทก์
		นางดอกไม้ ยานไกล	จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติสุรา

โจทก์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 24 เดือน กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2532 โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2531 เวลากลางวัน จำเลยได้กระทำความผิดกฎหมายหลายบทหลายกรรมต่างกัน คือ จำเลยมีภาชนะเครื่องกลั่นสุราสำหรับทำสุรา คือ เครื่องต้มกลั่นสุราครบชุดจำนวน 1 เครื่อง ไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต กับมีสุรากลั่นบรรจุถึงพลาสติก 1 ถัง ปริมาณ 20 ลิตร ไว้ในครอบครองโดยรู้ว่าเป็นสุราที่ทำขึ้นโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย และมีสุราแช่บรรจุโอ่ง 4 โอ่ง ปริมาณ 400 ลิตร กับสุราแช่บรรจุไห 19 ไห ปริมาณ 380 ลิตร ไว้ในความครอบครองโดยรู้ว่าเป็นสุราที่ทำขึ้นโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายและทำสุรากลั่นบรรจุถึงพลาสติก 1 ถัง ปริมาณ 20 ลิตร โดยไม่ได้รับอนุญาต กับสุราแช่บรรจุโอ่ง 4 โอ่ง และสุราแช่บรรจุไห 19 ไห ปริมาณ 780 ลิตร โดยไม่ได้รับใบอนุญาต เหตุเกิดที่ตำบลแสนตุ้ง อำเภอเขาสมิง จังหวัดตราด ตามวันเวลาดังกล่าว เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมภาชนะเครื่องกลั่นสำหรับทำสุรา สุรากลั่น สุราแช่ที่ทำและมีไว้ดังกล่าวเป็นของกลาง ชั่งสอบสวนจำเลยให้การรับสารภาพ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 มาตรา 5, 30, 32, 45 พระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2497 มาตรา 4, 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ริกของกลาง

จำเลยให้การรับสารภาพ

ศาลชั้นต้นพิจารณาแล้วพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 มาตรา 5, 30, 32, 45 พระราชบัญญัติสุรา (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2497 มาตรา 4, 6 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานมีเครื่องต้มกลั่นสุรา จำคุก 2 เดือน ฐานทำสุรากลั่น ปรับ 4,000 บาท ฐานทำสุราแช่ปรับ 200 บาท ฐานมีสุรากลั่นปรับ 1,000 บาท ฐานมีสุราแช่ปรับ 1,000 บาท รวมจำคุก 2 เดือน ปรับ 6,200 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 1 เดือน ปรับ 3,100 บาท ของกลางริบ ไม่ชำระค่าปรับให้กักขังแทนจำเลย

อุทธรณ์ขอให้รื้อการลงโทษศาล

อุทธรณ์พิจารณาแล้วพิพากษาแก้เป็นว่า ให้ปรับจำเลยฐานมีเครื่องดัมภ์ลักันสุรา 1,000 บาท อีกสถานหนึ่ง และลงโทษจำเลยฐานทำสุรากลั่น สุราแช่ปรับ 4,000 บาท ฐานมีสุรากลั่น สุราแช่ไว้ในครอบครอง ปรับ 1,000 บาท รวมปรับ 6,000 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 3,000 บาท โทษจำคุกให้รื้อการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 นอกจากนี้แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น

โจทก์ฎีกา

ศาลฎีกาตรวจสำนวนประชุมปรึกษาแล้ว ข้อที่โจทก์ฎีกาว่า การกระทำผิดข้อหาฐานมีสุรากลั่นกับ สุราแช่ และข้อหาฐานทำสุรากลั่นกับสุราแช่ เป็นการกระทำต่างกรรมกันต้องลงโทษทุกกรรมนั้น เห็นว่าโจทก์ กล่าวหาว่าจำเลยกระทำผิดทั้งหมดในวันเวลาเดียวกัน แสดงว่าจำเลยทำสุราและมีสุราทั้งสุรากลั่นและ สุราแช่ของกลางในคราวเดียวกัน ตามพระราชบัญญัติสุรา พ.ศ. 2493 ที่แก้ไขแล้ว มาตรา 5 บัญญัติ ห้ามการทำสุราซึ่งหมายถึงสุรากลั่น และสุราแช่ไว้ในมาตราเดียวกันในคราวเดียวกันจึงเป็นความผิดกรรม เดียวกัน สำหรับมาตรา 32 ก็ได้บัญญัติเกี่ยวกับการมีไว้ในครอบครองซึ่งสุราที่รู้ว่าทำขึ้นฝ่าฝืนมาตรา 5 ซึ่งหมายความถึงสุรากลั่นและสุราแช่ การมีสุรากลั่นและสุราแช่ไว้ในครอบครองจึงเป็นความผิดกรรม เดียวกันอีกกรรมหนึ่งซึ่งต้องลงโทษตามมาตรา 32 ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยมาชอบแล้ว ฎีกาโจทก์ฟังไม่ขึ้น

สำหรับฎีกาโจทก์ที่ให้ลงโทษจำคุกจำเลยโดยไม่รื้อการลงโทษนั้น เห็นว่าศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลย 1 เดือน ปรับ 3,100 บาท และศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ให้จำคุก 1 เดือน ปรับ 3,000 บาท โทษจำคุก ให้รื้อการลงโทษไว้ ซึ่งแม้จะเป็นการแก้ไขมาก็ตาม แต่โทษแต่ละกระทงศาลล่างทั้งสองก็จำคุกไม่เกิน 1 ปี และปรับไม่เกิน 10,000 บาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 219 ศาลฎีการับวินิจฉัยให้ไม่ได้

พิพากษายืน

ที่ อส 0027 (ปผ)/ว 285

สำนักงานอัยการสูงสุด

ถนนรัชดาภิเษก กรุงเทพฯ 10900

22 สิงหาคม 2550

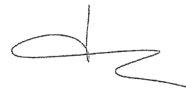
เรื่อง การเสนอสำนวนต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัด กรณีสั่งไม่อุทธรณ์-ไม่ฎีกา
เรียน รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจราชการอัยการ อธิบดีอัยการฝ่าย อธิบดีอัยการเขต อัยการพิเศษฝ่าย
เลขานุการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ ผู้อำนวยการ
สำนักงานพัฒนาระบบบริหาร ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร และ
ผู้อำนวยการสำนักฝึกอบรม

ด้วยปรากฏว่ามีคดีที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยแต่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง
อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขตสั่งไม่ฎีกาแล้ว แต่เจ้าหน้าที่ธุรการของสำนักงานอัยการจังหวัดผู้
มีหน้าที่เสนอสำนวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัด ได้เสนอสำนวนต่อผู้ว่าราชการจังหวัดล่าช้าพ้นกำหนด
ระยะเวลาฎีกา เป็นเหตุให้ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อาจพิจารณาทำความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฎีกาของ
อธิบดีอัยการฝ่ายคดีศาลสูงเขตได้ ทำให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้มีคำสั่ง
ลงโทษทางวินัยไปแล้ว

ฉะนั้น เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสียหายในลักษณะดังกล่าวขึ้นอีก จึงให้ผู้มีหน้าที่
เกี่ยวข้องปฏิบัติดังนี้ คือ ในกรณีที่มีคำสั่งไม่อุทธรณ์หรือไม่ฎีกาในคดีใด ให้อัยการศาลสูงมีหน้าที่
ติดตาม กำกับ ดูแล เจ้าหน้าที่ธุรการของสำนักงานประจำศาลชั้นต้นผู้มีหน้าที่เสนอสำนวนต่อ
ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี ให้ดำเนินการตามระเบียบสำนักงาน
อัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2549 ข้อ 146 โดยเคร่งครัด
หากเกิดความล่าช้าเสียหาย อัยการศาลสูงจะต้องรับผิดชอบ

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายปรีชา วราโห)

รองอัยการสูงสุด ปฏิบัติราชการแทน

อัยการสูงสุด

สำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายประเมินผล

โทร. 02-515-4142 โทรสาร 0-2515-4141

ควานที่สุด

ที่ มท ๑๓๐๗.๒/ว ๑๑๒๖๐

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัยยาศ์ กทม. ๑๐๓๐๐

๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๐

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการให้ความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ
ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๐๗.๒/ว ๓๑๑๘ ลงวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๕๐

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ตัวอย่างการเรียงเอกสารสำนวนการสอบสวน

๒. แบบรายงานสถิติข้อมูลสำนวนคดีอาญา

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้มีหนังสือชักชวนการใช้ดุลพินิจของผู้ว่าราชการจังหวัด
ในการให้ความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๑๔๕ ให้ปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกัน นั้น

เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ ของผู้ว่าราชการจังหวัดในการตรวจพิจารณามีความเห็น
การสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของพนักงานอัยการตาม มาตรา ๑๔๕ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
เป็นไปโดยสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๘๑ ที่กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการ
ตามแนวนโยบายของรัฐด้านกฎหมายและการยุติธรรมในการดูแลให้มีการปฏิบัติและบังคับการให้เป็น
ไปตามกฎหมายอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรมทั่วถึง และจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอื่น
ในกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ ประกอบมาตรา ๓/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร
ราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ที่กำหนดให้การบริหารราชการต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของ
ประชาชนเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ และพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหาร
กิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๑๐ ได้กำหนดไว้ว่าในกรณีที่ภารกิจใดมีความเกี่ยวข้องกับ
หลายส่วนราชการหรือเป็นภารกิจที่ใกล้เคียงหรือต่อเนื่องกันให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกำหนดแนวทาง
ปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดการบริหารราชการแบบบูรณาการร่วมกัน โดยมุ่งให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจ
ของรัฐด้วย จึงเห็นสมควรวางแนวทางเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาการสั่งไม่ฟ้องคดีอาญาของ
พนักงานอัยการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดถือปฏิบัติดังนี้

๑. การจัดทำสารบบคดีกรณีพนักงานอัยการมีความเห็นสั่งไม่ฟ้อง

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับสำนวนการสอบสวนและความเห็นคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการตามมาตรา ๑๔๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแล้ว ให้ลงรายละเอียดของสำนวนที่ได้รับจากอัยการจังหวัดไว้ในทะเบียนคุมเรื่อง โดยอย่างน้อยต้องมีหัวข้อสำคัญ ดังนี้

- ๑) เลขสารบบคดีของอัยการ
- ๒) วัน เดือน ปี ที่รับสำนวน โดยให้ระบุจำนวนแผ่นและหน้าทั้งหมดของสำนวนไว้ด้วย
- ๓) ชื่อผู้ต้องหาและชื่อผู้เสียหาย
- ๔) ข้อหาหรือฐานความผิดและระวางโทษสูงสุด
- ๕) วัน เดือน ปี ที่คดีขาดอายุความ
- ๖) ความเห็นอัยการและเหตุผลโดยย่อ
- ๗) ความเห็นของผู้ว่าราชการจังหวัดและเหตุผลโดยย่อ
- ๘) วัน เดือน ปี ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็น
- ๙) วัน เดือน ปี ที่ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นแย้งไปยังอัยการสูงสุดหรือส่งสำนวนคืนอัยการจังหวัด
- ๑๐) ความเห็นของอัยการสูงสุด

๒. การตรวจเอกสารในสำนวนการสอบสวน

เอกสารสำนวนการสอบสวนที่พนักงานสอบสวนฝ่ายตำรวจ ทำหนังสือส่งสำนวนให้อัยการจังหวัดพิจารณาในสำนวนการสอบสวนได้เรียงแบบพิมพ์และเอกสารต่าง ๆ ตั้งแต่ลำดับแรกได้แก่ รายงานการสอบสวน จนถึงผลการตรวจสอบประวัติและพิมพ์มือผู้ตาย ตามบัญชีเอกสารครบถ้วนหรือไม่ ซึ่งระเบียบของสำนักงานตำรวจแห่งชาติกำหนดไว้มีทั้งหมด ๖๐ ลำดับ เอกสารทุกชนิดในสำนวนการสอบสวนตามลำดับดังกล่าว จะมีชนิดใดและเพียงใดบ้างนั้น ต้องแล้วแต่ข้อเท็จจริงเป็นเรื่อง ๆ ไป ไม่มีสำนวนใดที่จะต้องมียกเอกสารครบทั้ง ๖๐ ชนิด ดังกล่าว

๓. การตรวจพิจารณาสำนวน

ให้ตรวจความถูกต้องของสำนวนการสอบสวนและพิจารณาสั่งสำนวนโดยละเอียดรอบคอบ ทั้งนี้ ให้นิติกรของที่ทำการปกครองจังหวัดทำหน้าที่กลั่นกรองสำนวนคดี โดยสรุปข้อเท็จจริงข้อพิจารณา และข้อเสนอ แยกต่างหากจากสำนวนของพนักงานอัยการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาให้ความเห็น เพื่อให้เกิดความรัดกุมและเป็นการอำนวยความสะดวกกรรมให้แก่ประชาชนโดยมีแนวทางการตรวจสอบ ดังนี้

- ๑) ข้อความการกล่าวหาว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดอะไร เหตุเกิดเมื่อใด และสถานที่เกิดเหตุที่ไหน

๒) ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนได้ระบุวัน เวลา สถานที่เกิดเหตุ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นครบถ้วนหรือไม่

๓) การพิจารณาพยานหลักฐานในสำนวน เช่น พยานบุคคล พยานเอกสาร พยานวัตถุ รวมทั้งคำให้การของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวน สามารถรับฟังเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาหรือไม่ อย่างไร

๔) การทำความเข้าใจและคำสั่งสำนวนได้พิจารณาโดยถี่ถ้วนมีเหตุผลสมควรหรือไม่

๕) หากพิจารณาพยานหลักฐานในสำนวนตาม ๓) แล้วเห็นว่าไม่สามารถรับฟังเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาอันเป็นเหตุให้พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้องให้ทำความเข้าใจ “เห็นชอบ” กับความเห็นของพนักงานอัยการ

๖) หากพิจารณาพยานหลักฐานตาม ๔) แล้วเห็นว่าสามารถรับฟังเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาได้ให้ทำความเข้าใจแย้งความเห็นพนักงานอัยการที่เห็นควรสั่งไม่ฟ้อง โดยระบุพยานหลักฐานตาม ๓) ที่รับฟังเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาไว้ในความเห็นแย้งแล้วส่งความเห็นแย้งพร้อมสำนวนไปให้พนักงานอัยการเพื่อจัดส่งให้อัยการสูงสุดพิจารณา เพื่อชี้ขาดตามมาตรา ๑๔๕ ต่อไป

๔. ระยะเวลาการทำความเข้าใจของผู้ว่าราชการจังหวัด

เพื่อให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๘๑ ที่กำหนดให้รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรมในการดูแลให้มีการปฏิบัติและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายอย่างถูกต้อง รวดเร็ว เป็นธรรม และทั่วถึง และจัดระบบงานราชการและงานของรัฐอื่น ในกระบวนการยุติธรรมให้มีประสิทธิภาพ ประกอบพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี พ.ศ. ๒๕๔๖ มาตรา ๑๐ ได้กำหนดไว้ว่า ในกรณีที่ภารกิจใดมีความเกี่ยวข้องกับหลายส่วนราชการหรือเป็นภารกิจที่ใกล้เคียงหรือต่อเนื่องกันให้ส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกำหนดแนวปฏิบัติราชการเพื่อให้เกิดการบริหารราชการแบบบูรณาการร่วมกันโดยมุ่งให้เกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐ และสำนักงานอัยการสูงสุดได้มีหนังสือขอความร่วมมือในการทำความเข้าใจแย้งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๔๕ เพื่อเป็นนโยบายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทำความเข้าใจแย้งภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไม่ฟ้องจากพนักงานอัยการ เว้นแต่เป็นคดีสำคัญหรือมีเหตุจำเป็นเป็นอย่างอื่น

ดังนั้น เพื่อให้การทำความเข้าใจของผู้ว่าราชการจังหวัด ตามมาตรา ๑๔๕ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นไปตามแนวนโยบายด้านกฎหมายและการยุติธรรมและเกิดผลสัมฤทธิ์ต่อภารกิจของรัฐที่มีความเกี่ยวข้องต่อเนื่องกันกับส่วนราชการที่เกี่ยวข้องเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับสำนวนการสอบสวนพร้อมกับคำสั่งไม่ฟ้องจากพนักงานอัยการมาแล้ว ควรที่จะพิจารณาทำความเข้าใจแย้งภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับสำนวน เว้นแต่เป็นคดีสำคัญหรือมีเหตุจำเป็นเป็นอย่างอื่น ถ้าไม่สามารถทำความเข้าใจแย้งได้ภายในกำหนดให้รายงานพร้อมเหตุผลให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยทราบเพื่อประโยชน์ในการเร่งรัดและติดตามคดี

ทั้งนี้ให้คำนึงถึงอายุความการฟ้องคดีอาญาตามมาตรา ๕๕ ประมวลกฎหมายอาญา ดังนี้

- (๑) ความผิดที่ต้องระวางโทษประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกยี่สิบปีมีอายุความยี่สิบปี
- (๒) ความผิดที่ต้องระวางโทษจำคุกกว่าเจ็ดปีแต่ไม่ถึงยี่สิบปีมีอายุความสิบห้าปี
- (๓) ความผิดที่ต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งปีถึงเจ็ดปีมีอายุความสิบปี
- (๔) ความผิดที่ต้องระวางโทษจำคุกกว่าหนึ่งเดือนถึงหนึ่งปี มีอายุความห้าปี
- (๕) ความผิดที่ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งเดือนลงมาหรือต้องระวางโทษอย่างอื่นมีอายุความหนึ่งปี

ถ้าคดีจะขาดอายุความให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรีบพิจารณาทำความเห็น และหากผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งคำสั่งของพนักงานอัยการแล้ว ให้รีบส่งสำนวนพร้อมความเห็นให้พนักงานอัยการดำเนินการ ตามนัยมาตรา ๑๔๕ วรรคสองประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

๕. การสั่งสำนวน

๕.๑ อำนาจในการพิจารณาทำความเห็นแย้งคำสั่งของพนักงานอัยการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๑๔๕ มิใช่อำนาจทางบริหารราชการทั่ว ๆ ไป ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะมอบอำนาจกันได้ตามมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๐ แต่เป็นอำนาจทางกระบวนการยุติธรรม ซึ่งมีประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาบัญญัติไว้โดยเฉพาะ ดังนั้นอำนาจในการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับการสั่งคดีของอัยการที่ไม่ฟ้องนั้น สำหรับในต่างจังหวัดผู้ที่ทำความเห็นแย้งได้ กฎหมายกำหนดไว้ว่าต้องเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น เพราะเห็นว่า เป็นบุคคลสำคัญที่มีอำนาจสูงสุดทางการบริหารของจังหวัดที่จะได้ดูแลคำสั่งของอัยการให้มีความถูกต้องได้ ผู้อื่นหรือตำแหน่งอื่นกฎหมายไม่ได้ให้อำนาจไว้ ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไม่อาจมอบอำนาจให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดทำความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการได้

๕.๒ ถ้าหากผู้ว่าราชการจังหวัดไม่อยู่หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ไม่ว่าเพราะเหตุใด อาจจะเป็นการลาหรือป่วยหรืออยู่นอกพื้นที่เช่นนี้ จะต้องมีผู้รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๕๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้รักษาราชการแทนย่อมมีอำนาจทำงานในนามของผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งผู้รักษาราชการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดจึงเป็นเสมือนผู้ว่าราชการจังหวัด สามารถสั่งสำนวนคดีอาญาแย้งความเห็นของพนักงานอัยการได้ โดยต้องระบุให้ชัดเจนว่าเป็นการ “รักษาราชการแทน” ผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้น ไม่ใช่การ “ปฏิบัติราชการแทน” ดังนั้นผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้รักษาราชการแทน ผู้ว่าราชการจังหวัดเท่านั้นที่มีอำนาจพิจารณาสั่งสำนวนคดีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องตามประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕

๕.๓ กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะสั่งความเห็นจะต้องระบุลงในแบบพิมพ์ที่พนักงานอัยการเสนอ ถ้าเป็นกรณีที่จะต้องแย้งในความเห็นของพนักงานอัยการที่เสนอสั่งไม่ฟ้อง ว่าสมควรสั่งฟ้องในข้อหาที่พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวนมาเท่านั้น และเหตุที่ทำให้ต้องฟ้องเพราะเหตุใด ทั้งนี้ต้องมีข้อเท็จจริงที่ปรากฏในสำนวนเท่านั้น หากปรากฏข้อเท็จจริงนอกสำนวนย่อมไม่สามารถนำมาเป็นเหตุผลในความเห็นได้ และต้องเป็นการแย้งความเห็นของพนักงานอัยการ

๕.๔ กรณีที่การกระทำของผู้ต้องหา เป็นกรรมเดียวแต่ผิดกฎหมายหลายบทที่พนักงานอัยการสั่งไม่ฟ้องในบางบท เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรีบแจ้งความเห็นแย้งไปยังอัยการสูงสุด หากเห็นว่าคดีจะขาดอายุความหรือมีเหตุอย่างอื่นอันจำเป็นให้ผู้ว่าราชการจังหวัดแจ้งความเห็นแย้งไปยังพนักงานอัยการจังหวัด เพื่อพิจารณาดำเนินการตามข้อ ๖๕ ของระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ต่อไป

๕.๕ เพื่อประโยชน์แห่งการยุติธรรม ถ้าผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่าข้อเท็จจริงในสำนวนการสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้นกระแสดความ ให้เสนอให้อัยการสูงสุดในฐานะผู้ชี้ขาด และเป็นหัวหน้าพนักงานอัยการพิจารณาว่าจะสั่งสอบสวนเพิ่มเติมประเด็นใด ซึ่งมีผลเท่ากับมีความเห็นแย้งแล้ว

๕.๖ การทำความเห็นแย้งหรือเห็นชอบ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ ให้รวมถึงในการที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่อุทธรณ์ หรือไม่ฎีกาหรือถอนฟ้องถอนอุทธรณ์ และถอนฎีกา ตามมาตรา ๑๔๕ วรรคสามแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาดังนี้ ในการพิจารณาทำความเห็นแย้งหรือเห็นชอบด้วยกับคำสั่งไม่อุทธรณ์หรือไม่ฎีกานั้น นอกจากพิจารณาเนื้อหาของคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ประกอบคำสั่งของพนักงานอัยการที่มีคำสั่งไม่อุทธรณ์หรือไม่ฎีกาแล้ว ต้องพิจารณาด้วยว่าคำพิพากษาของศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ดังกล่าวนั้นต้องห้ามอุทธรณ์ หรือต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยลักษณะอุทธรณ์และฎีกา หรือไม่ด้วย

๖. การส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดเพื่อชี้ขาด

การปฏิบัติในการส่งสำนวนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งความเห็นของอัยการตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๖๔ กำหนดว่า “ในกรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดแย้งคำสั่งไม่ฟ้อง ไม่อุทธรณ์ และไม่ฎีกาของพนักงานอัยการ ให้พนักงานอัยการประจำสำนักงานอัยการจังหวัดที่ตั้งอยู่ ณ ตัวจังหวัด เป็นผู้จัดทำหนังสือนำส่งสำนวนแล้วให้ผู้ว่าราชการจังหวัดลงนาม”

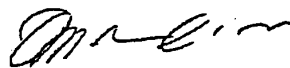
๗. การรายงาน

เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นทั้งที่เห็นชอบกับความเห็นของพนักงานอัยการ และมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการและได้ส่งสำนวนพร้อมกับความเห็นที่แย้งไปยังอัยการสูงสุดเพื่อพิจารณาชี้ขาดแล้ว ให้รายงานสถิติข้อมูลและผลการทำความเห็นดังกล่าวประจำเดือนให้กระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) ภายในวันที่ ๕ ของทุกเดือนทาง Intranet.depa.go.th ตามแบบลักษณะ E-Case

สำหรับสำนวนคดีที่มีลักษณะพิเศษอันน่าจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาค้นคว้า เช่น ข้อเท็จจริงในคดีเป็นเรื่องที่ไม่เคยมีมาก่อน หรือมีลักษณะร้ายแรง กระทบกระเทือนต่อความรู้สึกของประชาชนทั่วไป หรือมีปัญหาข้อกฎหมาย หรือเป็นเรื่องที่มีข้อเท็จจริงสลับซับซ้อน มีเงื่อนไขเป็นพิเศษ เป็นต้น เมื่ออัยการสูงสุดพิจารณาสั่งคดีเป็นประการใดแล้วให้ขอถ่ายสำเนาสำนวนคดีดังกล่าวจากพนักงานอัยการส่งให้กระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) ด้วย สำหรับคดีที่อัยการสูงสุดเห็นชอบกับความเห็นแย้งของผู้ว่าราชการจังหวัดให้ติดตามผลคดีเป็นพิเศษแล้วรายงานกระทรวงมหาดไทย (กรมการปกครอง) ทราบทุกระยะ จนกว่าคดีถึงที่สุด

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายพงศ์โพยม วาสภูติ)

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

สำนักการสอบสวนและนิติการ

โทร/โทรสาร ๐-๒๓๕๖-๕๕๕๓

ที่ อส ๐๐๐๓(คก๑)/ว ๓๖๐

ถึง รองอัยการสูงสุด ผู้ตรวจการอัยการ คณะที่ปรึกษาอัยการสูงสุด อธิบดีอัยการ อธิบดีอัยการภาค
อัยการพิเศษฝ่าย เลขานุการอัยการสูงสุด อัยการจังหวัด ผู้อำนวยการสำนักงานอำนวยการ
ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาระบบบริหาร ผู้อำนวยการสำนักฝึกอบรม ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยี
สารสนเทศและการสื่อสาร และผู้อำนวยการสำนักงานตรวจสอบภายใน

ด้วยได้มีคำสั่งสำนักงานอัยการสูงสุดที่ ๕๔๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๕๔ เรื่อง
มอบหมายให้อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูง และอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค รับรองอุทธรณ์
รายละเอียดปรากฏตามสำเนาคำสั่งที่แนบมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และเวียนแจ้งให้ทราบทั่วกัน

สำนักงาน ก.อ.

โทรศัพท์ ๐ ๒๑๔๒ ๑๘๔๒

โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๙๑๘๕

<http://www.cmiss.ago.go.th>

E-mail:cmiss@ago.go.th

คำสั่งสำนักงานอัยการสูงสุด

ที่ ๕๔๐ /๒๕๕๔

เรื่อง มอบหมายให้อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงและ
อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค รับรองอุทธรณ์

เพื่อให้การดำเนินคดีอาญาในชั้นอุทธรณ์เป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็วในการอำนวยความยุติธรรมในคดีอาญาชั้นอุทธรณ์มากขึ้น และให้การมอบหมายการรับรองอุทธรณ์สอดคล้องกับตำแหน่งพนักงานอัยการตามพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ และประกาศคณะกรรมการอัยการ เรื่อง การแบ่งหน่วยงาน และการกำหนดอำนาจและหน้าที่ของหน่วยงานภายในสำนักงานอัยการสูงสุด พ.ศ. ๒๕๕๔

อาศัยอำนาจตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๓ ตี ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๗ มาตรา ๓ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๕๔๙ มาตรา ๒๒ ทวิ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๑ พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖ มาตรา ๑๘๐ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ และวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๐ และพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๑๙ อัยการสูงสุดจึงออกคำสั่ง ดังต่อไปนี้

๑. ให้ยกเลิกคำสั่งสำนักงานอัยการสูงสุดที่ ๒๖๐/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ พฤษภาคม ๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายให้อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงและอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงเขต รับรองอุทธรณ์

๒. มอบหมายการรับรองอุทธรณ์ ดังนี้

(๑) ในกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูง มีอำนาจรับรองอุทธรณ์แทนอัยการสูงสุด เมื่อพิจารณาเห็นว่า

- ก. มีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยสำหรับคดีอาญาซึ่งอยู่ในเขตอำนาจ
ข. มีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยสำหรับคดีอาญาคดีเยาวชนและครอบครัว
ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจ
ค. มีเหตุอันควรอุทธรณ์ได้สำหรับคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจ

(๒) ในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานคร ให้อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาค
มีอำนาจรับรองอุทธรณ์แทนอัยการสูงสุด เมื่อพิจารณาเห็นว่า

- ก. มีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยสำหรับคดีอาญาซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของ
อธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาคนั้นๆ
ข. มีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยสำหรับคดีอาญาคดีเยาวชนและครอบครัว
ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาคนั้นๆ
ค. มีเหตุอันควรอุทธรณ์ได้สำหรับคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ
ซึ่งอยู่ในเขตอำนาจของอธิบดีอัยการ สำนักงานคดีศาลสูงภาคนั้นๆ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔

(นายจุลสิงห์ วสันตสิงห์)

อัยการสูงสุด

ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด

ว่าด้วยการกำหนดอำนาจหน้าที่ของอัยการอาวุโส พ.ศ.2551

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบและหลักปฏิบัติราชการของอัยการอาวุโส ให้เหมาะสมกับตำแหน่งและบทบาทของอัยการอาวุโสและสอดคล้องกับภารกิจของสำนักงานอัยการสูงสุด เพื่อให้การปฏิบัติงานของอัยการอาวุโสมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 15 แห่งพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. 2498 อัยการสูงสุดจึงวางระเบียบไว้ดังนี้

ข้อ 1 (ชื่อระเบียบ)

ระเบียบนี้เรียกว่า ระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการกำหนดอำนาจหน้าที่ของอัยการอาวุโส พ.ศ. 2551

ข้อ 2 (วันใช้บังคับ)

ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2551

ข้อ 3 (ยกเลิกระเบียบเก่า)

ให้ยกเลิกหนังสือสำนักงานอัยการสูงสุด ที่ อส 0003/ว 521 ลงวันที่ 31 ธันวาคม 2546 และหลักปฏิบัติราชการหรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้และให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 (บทนิยาม)

“อัยการอาวุโส” หมายถึง ข้าราชการอัยการตามกฎหมาย ว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

“หัวหน้าพนักงานอัยการ” หมายถึง หัวหน้าของสำนักงานที่อัยการอาวุโสได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ประจำสำนักงานนั้น

“การเสนอเพื่อทราบ” หมายถึง ให้เสนอเพื่อให้หัวหน้าพนักงานอัยการตรวจสอบความเห็นและคำสั่ง รวมทั้งตรวจร่างคำฟ้อง คำให้การ คำร้อง หรือคำคัดค้าน แล้วแต่กรณี และพิจารณาว่าเห็นด้วยกับความเห็นและคำสั่งดังกล่าวหรือไม่ กรณีเห็นด้วยกับความเห็นและคำสั่งดังกล่าวให้เขียนคำว่า “ทราบ” พร้อมลงชื่อ ตำแหน่ง และวันเดือนปี ในแบบความเห็นและคำสั่ง อ.ก.4 หรือ อ.ก.2 หรือ อ.ก.3 แล้วแต่กรณี และลงชื่อกำกับในร่างคำคู่ความที่เสนอ กรณีไม่เห็นด้วยให้หัวหน้าพนักงานอัยการมีคำสั่ง เมื่อหัวหน้าพนักงานอัยการมีคำสั่งประการใดให้ปฏิบัติตามนั้น

หมวดที่ 1 บททั่วไป

ข้อ 5 (การมอบหมายงาน)

การมอบหมายงานให้อัยการอาวุโส ให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาถึงความรู้ ความสามารถและประสบการณ์ของอัยการอาวุโสทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพงาน โดยเทียบกับ พนักงานอัยการอื่นในสำนักงานเดียวกัน

อัยการอาวุโสซึ่งปฏิบัติหน้าที่ในสำนักงานที่มีการดำเนินคดีในศาล นอกจากพิจารณาจำนวนคดีแล้ว ต้องไปดำเนินคดีในชั้นศาลด้วย

ข้อ 6 (การเสนอเพื่อทราบ)

กรณีออกคำสั่งฟ้องหรือรับว่าต่างหรือแก้ต่าง ซึ่งต้องยื่นคำฟ้อง หรือคำให้การ หรือคำร้อง หรือคำคัดค้าน ให้เสนอหัวหน้าพนักงานอัยการเพื่อทราบก่อนยื่นคำคู่ความดังกล่าว

กรณีมีเหตุจำเป็นเร่งด่วน ไม่อาจเสนอเพื่อทราบก่อนยื่นคำฟ้อง หรือคำให้การ หรือคำร้อง หรือคำคัดค้าน เช่น คดีจะขาดอายุความฟ้องร้อง หรือเหตุอื่น ที่อาจทำให้เกิดความเสียหาย ให้เสนอเพื่อทราบภายหลังยื่นคำฟ้อง หรือคำให้การ หรือคำร้อง หรือคำคัดค้าน โดยเร็ว

ข้อ 7 (การอุดช่องว่างของระเบียบ)

ในกรณีที่ระเบียบนี้ไม่ได้กล่าวถึงไว้ ให้นำระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 มาใช้บังคับโดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัด หรือแย้งกับระเบียบนี้

หมวดที่ 2 อำนาจหน้าที่ของอัยการอาวุโส

ส่วนที่ 1

งานด้านอำนวยความสะดวกสาธารณะทางอาญา สำนักงานที่มีอำนาจและหน้าที่ดำเนินคดีอาญา

ข้อ 8 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีอาญา)

เมื่ออัยการอาวุโสได้รับมอบหมายให้พิจารณาสำนวนคดีอาญาใด ให้มีอำนาจดำเนินคดีนั้นได้ ตามชั้นของคนที่พ้นจากตำแหน่งเดิมก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส สำหรับอัยการอาวุโสที่พ้นจากตำแหน่งเดิมในชั้น 7 และชั้น 8 ก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส ให้มีอำนาจดำเนินคดีเช่นเดียวกับอัยการอาวุโสที่พ้นจากตำแหน่งเดิมในชั้น 6 แต่ทั้งนี้อัยการอาวุโสไม่มีอำนาจดำเนินคดีเกินกว่าอำนาจของหัวหน้าพนักงานอัยการ เมื่อสั่งคดีหรือพิจารณาสำนวนคดีแล้ว ให้เสนอหัวหน้าพนักงานอัยการ เพื่อทราบหรือเพื่อพิจารณาแล้วแต่กรณี กรณีมีคำสั่งฟ้องให้เสนอความเห็นและคำสั่งพร้อมด้วยร่างคำฟ้อง สำหรับกรณีมีคำสั่งให้รับแก้ต่างคดีอาญา หากต้องยื่นคำให้การให้เสนอร่างคำให้การด้วย

การลงนามในคำฟ้องคดีอาญา ให้อัยการอาวุโสลงนามในช่องผู้เรียง ส่วนในช่องโจทก์ ให้หัวหน้าพนักงานอัยการลงนาม เว้นแต่สำนวนคดีฟ้องด้วยวาจา ให้อัยการอาวุโสซึ่งพ้นจากตำแหน่งเดิมตั้งแต่ชั้น 4 ขึ้นไปก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสลงนามช่องโจทก์

การลงนามในหนังสือราชการ ให้อัยการอาวุโสลงนามในฐานะพนักงานอัยการ สำนักงานที่สังกัด เฉพาะเท่าที่เกี่ยวข้องกับสำนวนคดีอาญาที่ตนเป็นเจ้าของสำนวน และเฉพาะหนังสือส่งหมายเรียกพยาน การสืบหาที่อยู่พยาน ตลอดจนการให้นำพยานไปศาล เว้นแต่หนังสือถึงผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ

การลงนามในหนังสือราชการของอัยการอาวุโสในฐานะรักษาการแทนหรือปฏิบัติราชการแทนหัวหน้าพนักงานอัยการจะกระทำมิได้

ข้อ 9 (การร่วมเป็นองค์คณะหรือคณะทำงาน)

กรณีหัวหน้าพนักงานอัยการตั้งจำแนวนให้องค์คณะหรือคณะทำงานเป็นผู้พิจารณาโดยมีอัยการอาวุโสร่วมเป็นองค์คณะหรือคณะทำงานด้วย เมื่อองค์คณะหรือคณะทำงานมีความเห็นเป็นประการใด ให้เสนอความเห็นพร้อมสำนวนต่อหัวหน้าพนักงานอัยการเพื่อพิจารณา

สำนักงานคดีศาลสูงและสำนักงานคดีศาลสูงเขต

ข้อ 10 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีชั้นศาลสูง)

อัยการอาวุโสซึ่งปฏิบัติหน้าที่อัยการศาลสูงต้องเป็นอัยการอาวุโสซึ่งพ้นจากตำแหน่งเดิมตั้งแต่ชั้น 5 ขึ้นไปก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

ภายใต้บังคับข้อ 136 และข้อ 140 แห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 ที่แก้ไขเพิ่มเติม ให้อัยการอาวุโสซึ่งปฏิบัติหน้าที่อัยการศาลสูงเป็นผู้ออกคำสั่งชั้นอุทธรณ์และฎีกา กรณีออกคำสั่งอุทธรณ์หรือแก้อุทธรณ์ คำสั่งฎีกาหรือแก้ฎีกา ให้ยื่นคำฟ้องอุทธรณ์หรือคำแก้อุทธรณ์ คำฟ้องฎีกาหรือคำแก้ฎีกาต่อไป

การลงนามในคำฟ้องอุทธรณ์หรือคำแก้อุทธรณ์ คำฟ้องฎีกาหรือคำแก้ฎีกา ให้อัยการอาวุโส ซึ่งปฏิบัติหน้าที่อัยการศาลสูงลงนามในช่องผู้เรียงและในช่องโจทก์

ข้อ 11 (การรวมเป็นองค์คณะหรือคณะทำงานชั้นศาลสูง)

กรณีอัยการอาวุโสซึ่งปฏิบัติหน้าที่อัยการศาลสูงได้รับแต่งตั้งให้ร่วมเป็นองค์คณะหรือคณะทำงาน เมื่อองค์คณะหรือคณะทำงานมีความเห็นเป็นประการใด ให้เสนอความเห็นพร้อมสำนวนต่ออัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลสูงหรืออัยการพิเศษฝ่ายคดีศาลสูงเขตเพื่อพิจารณา

ส่วนที่ 2

งานด้านรักษาผลประโยชน์ของรัฐ

ข้อ 12 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีแพ่ง)

เมื่ออัยการอาวุโสได้รับมอบหมายให้พิจารณาสำนวนคดีแพ่งใด ให้มีอำนาจดำเนินคดีนั้นได้ ตามชั้นของคนที่พ้นจากตำแหน่งเดิมก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส สำหรับอัยการอาวุโสที่พ้นจากตำแหน่งเดิมในชั้น 7 และชั้น 8 ก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส ให้มีอำนาจดำเนินคดีเช่นเดียวกับอัยการอาวุโสที่พ้นจากตำแหน่งเดิมในชั้น 6 แต่ทั้งนี้อัยการอาวุโสไม่มีอำนาจดำเนินคดีเกินกว่าอำนาจของหัวหน้าพนักงานอัยการ โดยเมื่อออกคำสั่งหรือพิจารณาสำนวนคดีใดเห็นควรออกคำสั่งรับว่าต่างหรือแก้ต่างคดีมีทุนทรัพย์หรือไม่มีทุนทรัพย์ และคำฟ้องหรือคำให้การคดีที่มีทุนทรัพย์หรือไม่มีทุนทรัพย์ ให้เสนออัยการพิเศษฝ่ายหรืออัยการพิเศษฝ่ายคดีแพ่งเขตหรืออัยการจังหวัดพร้อมร่างคำฟ้อง คำให้การ คำร้องหรือคำคัดค้าน เพื่อทราบ หรือเพื่อพิจารณาแล้วแต่กรณี

ข้อ 13 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีอาชญากรรม คดีแรงงาน คดีล้มละลาย คดีปกครอง และคดีระหว่างประเทศ)

ให้นำความในข้อ 12 ใช้บังคับแก่อัยการอาวุโส ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอาชญากรรม คดีแรงงาน คดีล้มละลาย คดีปกครองและคดีระหว่างประเทศ โดยอนุโลม

ข้อ 14 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีในสำนักงานการยุติการดำเนินคดีแพ่งและอนุญาโตตุลาการเกี่ยวกับคดีอนุญาโตตุลาการ)

ให้นำความในข้อ 12 ใช้บังคับแก่อัยการอาวุโส ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีอนุญาโตตุลาการ โดยอนุโลม

ข้อ 15 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีในสำนักงานการยุติการดำเนินคดีแพ่งและอนุญาโตตุลาการเกี่ยวกับการชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งและการระงับข้อพิพาททางแพ่งของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ)

เมื่ออัยการอาวุโสซึ่งปฏิบัติงานในสำนักงานการยุติการดำเนินคดีแพ่งและอนุญาโตตุลาการเกี่ยวกับการชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่งและการระงับข้อพิพาททางแพ่งของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจได้รับมอบหมายให้พิจารณาสำนวนคดีใด ให้อัยการอาวุโสผู้ได้รับมอบหมายพิจารณาเสนอความเห็นตามลำดับชั้นถึงผู้มีอำนาจพิจารณาสั่ง

ข้อ 16 (การร่วมเป็นองค์คณะหรือคณะทำงานในการดำเนินคดีแพ่ง คดีอนุญาโตตุลาการ การชี้ขาดความเห็นแย้งคดีแพ่ง การระงับข้อพิพาททางแพ่งของส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจ คดีอาชญากรรม คดีแรงงาน คดีล้มละลาย คดีปกครองและคดีระหว่างประเทศ)

ให้นำความในข้อ 9 มาใช้บังคับกับการปฏิบัติหน้าที่ของอัยการอาวุโสในการร่วมเป็นองค์คณะหรือคณะทำงานพิจารณาคดีตามข้อ 12 ข้อ 13 ข้อ 14 และข้อ 15 โดยอนุโลม

ข้อ 17 (อำนาจหน้าที่ในการตอบข้อหารือและตรวจร่างสัญญา)

การตอบข้อหารือหรือตรวจร่างสัญญาที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสำนักงานที่ปรึกษากฎหมาย ให้อัยการอาวุโสผู้ได้รับมอบหมายพิจารณาเสนอความเห็นตามลำดับชั้นถึงผู้มีอำนาจพิจารณาสั่ง เว้นแต่กรณีที่อัยการฝ่ายปรึกษาจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

การตอบข้อหารือเกี่ยวกับคดีแพ่ง คดีอาชญากรรม คดีอนุญาโตตุลาการ คดีแรงงาน คดีล้มละลายหรือคดีปกครองที่ขอให้ว่าต่างหรือแก้ต่างให้นำความในข้อ 24 แห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ส่วนที่ 3

งานด้านคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมาย

ข้อ 18 (อำนาจหน้าที่ในการดำเนินคดีคุ้มครองสิทธิตามกฎหมาย)

การพิจารณาคำเนิการเกี่ยวกับการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งอย่างหนึ่งอย่างใดอันเป็นการคุ้มครองสิทธิตามที่กฎหมายกำหนด ให้อัยการอาวุโสซึ่งพ้นจากตำแหน่งเดิมตั้งแต่ชั้น 4 ขึ้นไปก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสผู้ได้รับมอบหมายมีอำนาจดำเนินคดีนั้นได้เช่นเดียวกับหัวหน้าพนักงานอัยการและเมื่อตั้งคดีแล้วให้เสนอหัวหน้าพนักงานอัยการพร้อมคำร้องเพื่อทราบและให้อัยการอาวุโสลงนามในคำร้องดังกล่าว

ส่วนที่ 4

งานด้านพัฒนาองค์กรและพัฒนากฎหมาย

ข้อ 19 (การปฏิบัติงานด้านพัฒนาองค์กรและพัฒนากฎหมาย)

อัยการอาวุโสผู้ปฏิบัติงานในสำนักงานด้านพัฒนาบุคลากร ด้านพัฒนาโครงสร้างองค์กร ด้านพัฒนาระบบบริหารงาน ด้านพัฒนากฎหมาย ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ หรืองานด้านอื่นในลักษณะเดียวกัน เมื่อได้รับมอบหมายให้พิจารณางานใด ให้เสนอผลการพิจารณาพร้อมความเห็นตามลำดับชั้นถึงผู้มีอำนาจพิจารณาตั้ง

ส่วนที่ 5

งานด้านอื่นที่ได้รับมอบหมาย

ข้อ 20 (การทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษา)

อัยการอาวุโสซึ่งจะเป็นที่ปรึกษา ต้องเป็นอัยการอาวุโสซึ่งพ้นจากตำแหน่งเดิมตั้งแต่ชั้น 4 ขึ้นไปก่อนดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

การส่งจ่ายสำนวนในกรณีที่มีการแต่งตั้งให้อัยการอาวุโสเป็นที่ปรึกษานำนวนนั้น ให้หัวหน้าพนักงานอัยการระบุชื่ออัยการอาวุโสไว้ที่หน้าปกสำนวน โดยให้วงเล็บคำว่า “ที่ปรึกษา” กำกับไว้ด้วยพร้อมกับชื่อของพนักงานอัยการเจ้าของสำนวน

ในการทำความเข้าใจลงในแบบความเห็นและคำสั่ง ให้อัยการอาวุโสซึ่งเป็นที่ปรึกษาลงชื่อในฐานะที่ปรึกษาคู่ด้วย

อำนาจหน้าที่ในการบังคับคดีของพนักงานอัยการเจ้าของสำนวนในกรณีนี้ ให้เป็นไปตามข้อ 51 และข้อ 52 แห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547 และข้อ 21 แห่งระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุด ว่าด้วยการดำเนินคดีแพ่งของพนักงานอัยการ พ.ศ.2547

สำนวนใดที่มีอัยการอาวุโสเป็นที่ปรึกษา สำนวนดังกล่าวไม่ต้องเสนอผู้กึ่งนกรองงาน แต่ให้เสนอหัวหน้าพนักงานอัยการเพื่อพิจารณาหรือเพื่อทราบแล้วแต่กรณี และให้อัยการอาวุโสผู้นั้นทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาในเรื่องดังกล่าวจนถึงที่สุด

ข้อ 21 (การเป็นที่ปรึกษากลุ่มภารกิจ)

อัยการอาวุโสผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นที่ปรึกษากลุ่มภารกิจต่าง ๆ เมื่อเสนอผลการปฏิบัติงาน ให้อัยการอาวุโสร่วมลงชื่อในผลการปฏิบัติงานกับกลุ่มภารกิจเสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นเพื่อพิจารณาตั้ง

ข้อ 22 (การเป็นผู้แทนเข้าร่วมประชุมหรือชี้แจง)

อัยการอาวุโสผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุดในการเข้าร่วมประชุมหรือชี้แจงต่อหน่วยงานภายในหรือภายนอกองค์กร เมื่อปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวแล้ว ให้ทำบันทึกรายงานผลการปฏิบัติงานเสนอผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นเพื่อทราบทุกครั้ง

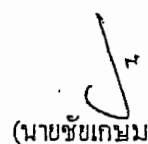
หมวดที่ 3

การประเมินผลการปฏิบัติราชการของอัยการอาวุโส

ข้อ 23 (การประเมินผลการปฏิบัติราชการ)

ให้ผู้บังคับบัญชาประเมินผลการปฏิบัติราชการของอัยการอาวุโส ปีละ 2 ครั้ง พร้อมกับการประเมินผลการปฏิบัติราชการของข้าราชการอัยการอื่นโดยใช้แบบประเมินตามที่สำนักงานอัยการสูงสุดกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ. 2551

(นายชัยเกษม นิติสิริ)

อัยการสูงสุด

ระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ว่าด้วยการไม่รับคดีซึ่งข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกา
จะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณาไว้พิจารณาพิพากษา

พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๑๕ วรรคสอง ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง ของพระธรรมนูญศาลยุติธรรม ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระธรรมนูญศาลยุติธรรม (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้ออกระเบียบว่าด้วยการไม่รับคดีซึ่งข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกาจะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณาดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าด้วยการไม่รับคดีซึ่งข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกาจะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณาไว้พิจารณาพิพากษา พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ คดีที่อุทธรณ์หรือฎีกาคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์ตามที่กฎหมายบัญญัติ หากศาลฎีกาเห็นว่าข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกานั้นจะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา ให้ศาลฎีกามีคำสั่งไม่รับคดีดังกล่าวไว้พิจารณาพิพากษาได้

ข้อ ๔ ข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกาจะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา หมายถึงข้ออุทธรณ์หรือฎีกาที่ศาลฎีกาไม่พึงรับไว้พิจารณาพิพากษา เนื่องจากไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงผลคำวินิจฉัยของศาลล่าง และให้รวมถึงกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เป็นอุทธรณ์หรือฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายซึ่ง

๑.๑ เคยมีคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายดังกล่าวมาแล้วและยังไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงแนวคำวินิจฉัยเดิม

๑.๒ เป็นข้อกฎหมายที่ไม่ยุ่งยาก และการวินิจฉัยข้อกฎหมายดังกล่าวจะไม่มีผลเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่าง

๑.๓ เป็นข้อกฎหมายซึ่งศาลล่างได้วินิจฉัยไว้ถูกต้องแล้ว และไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่าง

๑.๔ เป็นข้อกฎหมายที่ถึงแม้จะวินิจฉัยให้เป็นไปตามข้ออุทธรณ์หรือฎีกา ก็ไม่เป็นเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่าง

(๒) เป็นอุทธรณ์หรือฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่ง

๒.๑ ศาลล่างได้วินิจฉัยข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้ชอบด้วยเหตุผลแล้วและไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่าง

๒.๒ มีเฉพาะประเด็นที่เกี่ยวกับดุลพินิจในการกำหนดโทษ รอการกำหนดโทษ หรือรอการลงโทษซึ่งไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่าง

(๓) เป็นอุทธรณ์หรือฎีกาที่มีการรับรองหรืออนุญาตให้อุทธรณ์หรือฎีกา และอุทธรณ์หรือฎีกานั้นไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยของศาลล่าง

(๔) เป็นอุทธรณ์หรือฎีกาที่เมื่อพิจารณาอุทธรณ์หรือฎีกาทั้งฉบับแล้วกรณีไม่มีเหตุที่จะเปลี่ยนแปลงผลตามคำวินิจฉัยของศาลล่าง

ข้อ ๕ ให้จัดองค์คณะผู้พิพากษาตามที่ประธานศาลฎีกาเห็นสมควรเป็นผู้พิจารณาว่า ข้อกฎหมายหรือข้อเท็จจริงที่อุทธรณ์หรือฎีกานั้นจะไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณาตามระเบียบนี้

ข้อ ๖ คำสั่งไม่รับคดีไว้พิจารณาพิพากษิตามระเบียบนี้ให้เสนอต่อรองประธานศาลฎีกา ซึ่งประธานศาลฎีกามอบหมายเป็นผู้พิจารณาสั่งออก

ข้อ ๗ ประธานศาลฎีกามีอำนาจออกคำสั่งและแบบพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อให้การพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

วิรัช ลิ้มวิชัย

ประธานศาลฎีกา

ระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอ การพิจารณา และมีคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาต
ให้ฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

พ.ศ. ๒๕๕๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๑๕ วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาจึงออกระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าด้วย
หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอ การพิจารณา และมีคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ฎีกาในคดีความผิด
เกี่ยวกับยาเสพติดดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการ
ยื่นคำขอ การพิจารณา และมีคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
พ.ศ. ๒๕๕๑”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ในระเบียบนี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

“ผู้ร้อง” หมายความว่า คู่ความในคดีที่ขออนุญาตฎีกา

“คำขอ” หมายความว่า คำร้องขออนุญาตฎีกาในคดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

“คดี” หมายความว่า คดีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดที่ยื่นคำขออนุญาตฎีกาต่อศาลฎีกา

“ศาลชั้นต้น” หมายความว่า ศาลที่พิจารณาพิพากษาคดีในชั้นต้น

ส่วนที่ ๑

หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นคำขอ

ข้อ ๔ คดีที่ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาหรือคำสั่งแล้วตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา
คดีอาญา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๑๘ วรรคหนึ่ง คู่ความอาจยื่นคำขอโดยทำเป็นคำร้องเพื่อขออนุญาตฎีกา
ต่อศาลฎีกาพร้อมกับฎีกาภายในกำหนดหนึ่งเดือนนับแต่วันอ่านหรือถือว่าได้อ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง
ของศาลอุทธรณ์ให้คู่ความฝ่ายที่ขออนุญาตฎีกาฟัง

การยื่นคำขอตามวรรคหนึ่งให้ยื่นต่อศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นมีอำนาจตรวจคำขอและฎีกา และมีคำสั่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๘ หากผู้ร้องไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำขอและฎีกาพร้อมสำนวนไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็วต่อไป

ในกรณีมีการขออนุญาตขยายระยะเวลาเพื่อยื่นคำขออนุญาตฎีกา หากศาลชั้นต้นเห็นสมควร อนุญาตให้ขยาย ให้ศาลชั้นต้นสั่งตามที่เห็นสมควร หากจะไม่อนุญาตให้ศาลชั้นต้นดำเนินการตามวรรคสอง

ในกรณีตามวรรคสาม หากจำเลยเป็นผู้ต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต การอนุญาตให้ขยาย ควรคำนึงถึงกำหนดระยะเวลาตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๖๒

หากมีการฎีกาในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดพร้อมกับความผิดอื่น ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการในความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามระเบียบนี้ก่อน เว้นแต่มีเหตุอันสมควร

ข้อ ๕ คำขออนุญาตฎีกาให้ประกอบด้วย

(๑) ปัญหาที่ขออนุญาตฎีกา ซึ่งแสดงโดยชัดแจ้งและกะทัดรัด

(๒) เหตุที่ศาลฎีกาควรรับฎีกาของผู้ร้องไว้พิจารณา

ข้อ ๖ เมื่อมีการยื่นคำขออนุญาตฎีกา ให้ศาลชั้นต้นส่งสำเนาคำขอและฎีกาให้คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งเพื่อทราบ แล้วส่งคำขอและฎีกา พร้อมสำนวนคดีและคำคัดค้านหากมี ไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาสั่งโดยเร็ว ทั้งนี้ ภายหลังจากที่ศาลชั้นต้นส่งสำนวนคดีดังกล่าวไปยังศาลฎีกาแล้ว หากคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งประสงค์จะยื่นคำคัดค้าน ให้ยื่นได้ก่อนศาลฎีกามีคำสั่ง

คำคัดค้านให้ประกอบด้วยเหตุที่ศาลฎีกาไม่ควรอนุญาตให้ฎีกาโดยชัดแจ้งและกะทัดรัด

ในกรณีที่จำเลยต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำขอและฎีกา พร้อมสำนวนคดีไปยังศาลฎีกาในทันที โดยทางไปรษณีย์ด่วนที่สุดหรือวิธีการอื่นที่ได้ผลไม่ช้ากว่านั้น

ส่วนที่ ๒

การพิจารณาและมีคำสั่งอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ฎีกา

ข้อ ๗ ให้ศาลฎีกาพิจารณาสั่งคำขอให้เสร็จสิ้นภายในหนึ่งเดือน นับแต่วันที่ศาลฎีการับคำขอ เว้นแต่มีเหตุจำเป็น ในกรณีที่จำเลยต้องคำพิพากษาให้ประหารชีวิต ให้ฟังพิจารณาว่าเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรจะได้วินิจฉัย แต่ถ้ามีคำสั่งไม่อนุญาตให้ฎีกา ให้ศาลฎีกาดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายใน

กำหนดเวลาที่ไม่ขัดหรือแย้งต่อการปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๖๒

ข้อ ๘ ในการวินิจฉัยว่าปัญหาเรื่องหนึ่งเรื่องใดเป็นปัญหาสำคัญที่ศาลฎีกาควรจะได้วินิจฉัย ให้พิจารณาจากข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายที่เห็นประจักษ์ว่าอาจมีผลเปลี่ยนแปลงสาระสำคัญในคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลอุทธรณ์ หรือข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยซึ่งศาลฎีกาเห็นควรยกขึ้นและรับไว้วินิจฉัย

ข้อ ๙ หากศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตให้ฎีกา ให้ศาลชั้นต้นดำเนินการตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาต่อไป

ข้อ ๑๐ ห้ามมิให้ผู้พิพากษาซึ่งเป็นองค์คณะที่พิจารณาสั่งอนุญาตให้ฎีกาคดีใดเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดีนั้นอีก

ข้อ ๑๑ ให้ประธานศาลฎีการักษาการและมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติ รวมทั้งออกประกาศ มีคำสั่งหรือมีคำแนะนำเพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

วิรัช ลิ้มวิชัย

ประธานศาลฎีกา

ระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา

ว่าด้วยการขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาในคดีล้มละลายส่วนที่เกี่ยวกับคดีอาญา

พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๖ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลาย และวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลาย และวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกอบกับมาตรา ๒๖/๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลายและวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาให้ออกระเบียบเกี่ยวกับการขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาในคดีล้มละลายส่วนที่เกี่ยวกับคดีอาญา ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาว่าด้วยการขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาในคดีล้มละลายส่วนที่เกี่ยวกับคดีอาญา พ.ศ. ๒๕๔๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ส่วนที่ ๒

การยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์

ข้อ ๓ คดีที่ต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลล้มละลาย และวิธีพิจารณาคดีล้มละลาย พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๔/๑ คู่ความอาจยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาพร้อมกับอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์

ในกรณีที่ศาลล้มละลายตั้งไม่รับอุทธรณ์เพราะเหตุต้องห้ามตามมาตรา ๒๔/๑ คู่ความอาจยื่นคำร้องต่อศาลล้มละลายเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลล้มละลายมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์

ข้อ ๔ คำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ให้ประกอบด้วย

- (๑) ปัญหาที่ขออนุญาตอุทธรณ์ ซึ่งแสดงโดยชัดแจ้งและกะทัดรัด
- (๒) เหตุที่ศาลฎีกาควรรับอุทธรณ์ของกลุ่มความที่ยื่นคำร้องไว้พิจารณา

ส่วนที่ ๓

การรับคำร้อง

ข้อ ๕ เมื่อผู้ความได้ยื่นคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลาตามข้อ ๓ แล้ว ให้ศาลล้มละลายกับฝ่ายเลขานุการแผนกคดีล้มละลายกำหนดวันนัดฟังคำสั่งและแจ้งให้ผู้ขอทราบ แล้วให้ศาลล้มละลายรับส่งคำร้อง คำพิพากษาหรือคำสั่งและเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยทางโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อทางเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่นไปยังศาลฎีกาเพื่อพิจารณาในทันที และส่งคำร้องพร้อมสำนวนไปยังศาลฎีกาโดยเร็ว

ข้อ ๖ เมื่อศาลฎีกาได้รับคำร้องแล้ว ให้ประกาศคำร้องพร้อมกำหนดวันนัดประชุม เพื่อพิจารณาคำร้องไว้ที่หน้าศาล หรือในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ตามที่ศาลฎีกาเห็นสมควร

ข้อ ๗ ผู้มีส่วนได้เสียในการขออนุญาตอุทธรณ์อาจยื่นคำคัดค้านต่อศาลฎีกาก่อนวันนัดประชุม เพื่อพิจารณาคำร้องไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน

ในกรณีที่ผู้ยื่นคำคัดค้านมีภูมิลำเนาหรือประกอบธุรกิจอยู่นอกเขตกรุงเทพมหานคร ผู้คัดค้านอาจยื่นคำคัดค้านตามวรรคหนึ่งต่อศาลล้มละลายภาค หรือศาลจังหวัดที่ผู้คัดค้านมีภูมิลำเนา หรือประกอบธุรกิจอยู่ในเขต เมื่อรับคำคัดค้านแล้วให้ศาลดังกล่าวรับส่งคำคัดค้านโดยทางโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อทางเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่นไปยังศาลฎีกาในทันที และส่งคำคัดค้านไปยังศาลฎีกาโดยเร็ว

ข้อ ๘ คำคัดค้านให้ประกอบด้วย

- (๑) หมายเลขคดีของศาลฎีกาและชื่อผู้ความ
- (๒) คำคัดค้านซึ่งแสดงโดยชัดแจ้งถึงเหตุที่ศาลฎีกาไม่ควรอนุญาตให้อุทธรณ์

และจะมีเอกสารแนบท้ายคำคัดค้านด้วยก็ได้

ข้อ ๕ ในการยื่นคำร้องขอแก้ไขคำร้องเพื่อขออนุญาตอุทธรณ์หรือขอแก้ไขคำคัดค้าน จะต้องยื่นภายในกำหนดระยะเวลายื่นคำร้องหรือคำคัดค้านนั้น เว้นแต่กรณีมีเหตุสุดวิสัย ให้ยื่นคำร้องขอแก้ไขได้ก่อนศาลฎีกามีคำสั่ง

ส่วนที่ ๔

การพิจารณาคำร้อง

ข้อ ๑๐ ในการพิจารณาคำร้องให้เลขานุการแผนกคดีล้มละลายเสนอคำร้อง คำคัดค้าน คำร้องขอแก้ไข พร้อมย่อสรุปเรื่อง แนวคำวินิจฉัยของศาลฎีกา และความเห็นประกอบการวินิจฉัย เพื่อให้ที่ประชุมแผนกคดีล้มละลายพิจารณา ทั้งนี้ ให้ส่งเอกสารดังกล่าวให้ผู้พิพากษาในแผนกทราบล่วงหน้า ก่อนวันประชุมไม่น้อยกว่าสามวัน

ข้อ ๑๑ ศาลฎีกามีดุลพินิจที่จะพิจารณานุญาตให้อุทธรณ์ เมื่อเห็นว่าข้อความที่อุทธรณ์นั้น เป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลฎีกา

ข้อ ๑๒ ในการพิจารณาคำร้อง หากที่ประชุมแผนกคดีล้มละลายลงมติอนุญาตตามคำร้อง ด้วยคะแนนไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้พิพากษาในแผนกก็ให้ถือว่าศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตให้อุทธรณ์ได้

ข้อ ๑๓ เมื่อแผนกคดีล้มละลายลงมติอย่างใดอย่างหนึ่งแล้ว ให้เลขานุการแผนกจัดทำคำสั่งให้ผู้พิพากษาในแผนกลงชื่อเป็นองค์คณะ แล้วแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ศาลล้มละลายทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๔ เมื่อศาลล้มละลายได้รับแจ้งคำสั่งของศาลฎีกาแล้ว ให้ศาลล้มละลายแจ้งคำสั่งดังกล่าว ให้คู่ความทราบ

ข้อ ๑๕ คดีที่ศาลฎีกามีคำสั่งอนุญาตให้อุทธรณ์และคู่ความอีกฝ่ายหนึ่งได้ยื่นคำแก้อุทธรณ์ หรือไม่ยื่นคำแก้อุทธรณ์ภายในกำหนด ให้ศาลล้มละลายรีบส่งสำนวนพร้อมเอกสารต่าง ๆ ไปยังศาลฎีกาภายในห้าวันทำการนับแต่วันที่ยื่นคำแก้อุทธรณ์หรือวันครบกำหนดยื่นคำแก้อุทธรณ์แล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕

ชาญชัย ลิขิตจิตถะ

ประธานศาลฎีกา

